



JØRN LIER
HORST
JEDINÁ

Tie najlepšie detektívky
EDÍCIA
LABYRINT
William Wisting

premedia

premedia

Detektívna séria prípadov Williama Wistinga

1. *Nøkkelvitnet* (Kľúčový svedok)
2. *Felicia forsvant* (Zmiznutie Felicie)
3. *Når havet stilner* (Keď sa more upokojí)
4. *Den eneste ene* (Jediný)
5. *Nattmannen* (Šarha)
6. *Bunnfall* (Až na samé dno)
7. *Vinterstengt* (Na zimu zatvorené)
8. *Jakthundene* (Poľovné psy)
9. *Hulemannen* (Jaskynný muž)
10. *Blindgang* (Zaslepenosť)
11. *Når det mørkner* (Súmrak)

Séria Odložený prípad:

12. *Katharina-koden* (Katharinin kód)
13. *Det innerste rommet* (Zadná izba)
14. *Illvilje* (Zlo)
15. *Sak 1569* (Prípad 1569)*

Séria Blix & Rammová:

1. *Nullpunkt* (Bod nula)
2. *Røykteppe* (Dymová clona)
3. *Slagside* **

Séria prípadov Detektívnej kancelárie č. 2:

1. Operácia Búrkové mračno
2. Operácia Muž v čiernom
3. Operácia Západ slnka
4. Operácia Narcis

* vychádza v máji 2021, ** vychádza v októbri 2021

**JØRN LIER
HORST
JEDINÁ**

Z nórciny preložila
Zuzana Demjánová

premedia

Edícia LABYRINT, 43. zväzok

Jørn Lier Horst
JEDINÁ

Prvé vydanie, www.premedia.sk

Copyright © Gyldendal Norsk Forlag AS, 2007

Copyright © Jørn Lier Horst, 2007

All rights reserved

Preklad © Zuzana Demjánová, 2021

Slovak edition © Vydavateľstvo Premedia

ISBN 978-80-8159-924-8

1

„Tam to je,“ povedal stavec a ukázal prstom na vysoký smrek.

Viedol Williama Wistinga po úzkej cestičke, ktorej sa už začínal zmocňovať les.

„Strata času,“ zašomral Hammer, keď nasadali do auta v garáži pod budovou policajného oddelenia. Wisting si to však nemyslel. Čím hlbšie sa ponárali do hory, tým si bol istejší, že nájdu niečo, čo bude súvisieť s prípadom z titulných stránok dnešných novín.

Otočil sa, aby sa ubezpečil, že Hammer ich nasleduje. Rozložitému policajtovi nerobilo teplo dobre, dychčal a na čele sa mu perlil pot.

Neprešli ani päťdesiat metrov, keď ich pohltila hustá vegetácia a ticho. Všetky zvuky ostali za zelenou stenou stromov za ich chrbtami. Wisting vybral z vrečka mobil, aby zistil, či tu je signál – pre prípad, že by mu volala Ingrid. Už sa mu mala dávno ozvať.

Stavec pridával do kroku, akoby mal zrazu veľmi naponáhlo. Wisting nadvihol ovisnuté konáre a sklonený ho nasledoval pomedzi stromy. Rástli tak husto vedľa seba, že takmer nedovidel na oblohu. Vtom sa les znenazdajky otvoril a ocitli sa na čistine. Stavec prestúpil z nohy na nohu a počkal, kým sa k nemu policajti pripoja.

Wisting sa zahľadel pred seba. Kdesi zapraskala suchá haluz a do vzduchu vyleteli akési vtáky. A opäť ich obklopilo ticho.

„Moja chata stojí tamto na kopci,“ odkašľal si muž a ukázal prstom kamsi za seba. „Dnes v noci sa tu čosi dialo, ozýval sa odtiaľto taký hluk, že som nemohol spať.“

Wistingovi stekal po chrbte pot. Rozopol si vrchný gombík na košeli a vyhrnul si rukávy. Uprene sa zahľadel pred seba.

„Čo si o tom myslíte?“ pokračoval muž, keď videl, že policajtom nie je veľmi do reči.

„Hm,“ zamrmlal Wisting neurčito. Naklonil hlavu nabok a premeral si obdĺžnikovitú jamu uprostred lúky. Pristúpil k nej bližšie, aby sa ubezpečil, že na jej dne nič – a nikto – neleží.

„A v čom vlastne spočíval ten nočný hluk?“ zaujímalo Hammera, ktorý konečne polapil dych.

„Neviem, ako by som vám to...“ odpovedal váhavo starec a vylovil z vrecka balíček s tabakom. „Znelo to, akoby ktosi nariekal.“

„Nariekal?“

„Neviem, ako to mám inak opísať,“ pokrčil muž plecami a nasypal si na cigaretový papierik štipku tabaku. „Najprv som si myslel, že to skučí nejaké zranené zviera. V lese o ne nie je núdza, chápete... ale nedalo mi to pokoja, a keď vyšlo slnko, zašiel som sa sem pozrieť – a našiel som toto.“ Mával smerom k jame.

Wisting ju zamyslene obišiel a zastal pri kôpke hliny vedľa nej. Pre stromy sem takmer nesvietilo slnko, vládlo tu zvláštne zelenkasté šero, celá lúka sa matne leskla. Čupol si a zobral do ruky za hrst hliny. Keďže už dosť dlho nepršalo bola suchá, hrudkovitá a mala červenkastý odtieň, zrejme v dôsledku vysokého obsahu železa v pôde. Okolo jamy zanechali odtlačky topánok prinajmenšom dvaja ľudia, ale nedalo sa z nich vyčítať nič len to, že jeden z nich mal o čosi väčšie nohy než druhý.

„Šešť stôp?“ poznamenal Hammer a kývol na jamu.

Wisting vstal a premeral si pohľadom jej zarovnané okraje.

„Nie,“ odpovedal a oprášil si ruky. „Ale je dosť hlboká – keby si sa chcel niečoho zbaviť.“

Do stromov navôkol sa oprel vietor a ony sa začali knísať. Wisting sa pozrel nahor a zazrel čierneho vtáka, ktorý nad nimi krúžil.

„Krkavec,“ precedil stavec s nevôľou pomedzi zuby a zapálil si cigaretu. „Priletel z Krkavčieho vrchu.“

Wisting prikývol a vytiahol z vrecka poznámkový blok.

„Spomínali ste aj nejaký strom...“ nadhodil a poobzeral sa.

Muž prikývol. „Tamto,“ ukázal so zapalovačom. „Ukážem vám ho.“

Podišli k starej borovici s pokrútenými konármi, ktorá stála na okraji čistiny. Na kôre boli zreteľné stopy, pravdepodobne ich tam zanechalo lano. Wisting si všimol zopár zelených syntetických vlákien, ktoré by z neho mohli pochádzať.

„Vyzerá to, akoby sem niekoho priviazali k stromu, však?“ ozval sa stavec a mocne si potiahol z cigarety. Suchý tabak slabo zapraskal. „A podľa všetkého sa mu podarilo utiecť,“ dodal.

„Keď ste tu boli prvý raz, neležalo na zemi žiadne lano?“ spýtal sa Wisting a obzrel sa. „Nič ste odtiaľto neodniesli?“

Muž pokrútil hlavou. Wisting skúmal pohľadom okolie a zastavil sa pri Hammerových nohách. Jeho kolega sa tiež zahľadel na zem a na malú mŕtву myš.

„Fuj,“ povedal znechutene a odkopol ju.

Wisting si čupol, prezrel si ju a znova vstal. Otočil sa k starcovi.

„Toto miesto je pomerne odľahlé,“ začal. „Dostane sa sem len ten, kto to tu pozná, nie?“

„Takmer nikto sem nechodí, to je pravda,“ súhlasil s ním stavec. „Aspoň teda nie teraz, uprostred leta. Na jeseň to

tu vyzerá inak. Rastie tu totiž veľa húb... no teraz je ešte pokoj. Zvyčajne.“

„Čiže ste tu nikoho nevideli?“

Starec pokrútil hlavou, vybral si z úst nedofajčenú cigaretu a opatrne ju zahasil medzi palcom a ukazovákom.

„Samozrejme, šlo o nejaký hlúpy žart,“ nadhodil. „Mladí niekedy vystrájajú riadne čudné veci. Napadla mi však tá nezvestná hádzanáarka – tak som vám radšej zavolať.“

Wisting prikývol. Jemu napadla tiež.

2

Wisting si zapol bezpečnostný pás. Uvažoval a vraštil pritom čelo.

Od zmiznutia Kajsy Bergovej uplynuli dva dni. Pred týždňom oslávila svoje dvadsiate narodeniny. V Larviku bývala len čosi vyše roka.

Dievča bolo síce mladé, ale na ihrisku bodovalo jedna radosť. Nielen v larvickom hádzanáarskom družstve, ale aj v reprezentácii. Usmievavá Kajsa s červenými lícami sa rýchlo stala aj miláčikom médií. A získala množstvo fanúšikov.

A teraz sa všetci zaujímali, čo sa s ňou stalo. Kam sa podela?

V utorok, osemnásteho júla odišla z domu, z bytu na Kostolnej ulici v Langestrände, na tréning. K fitnes centru to nemala ďaleko – pešo jej to trvalo nanajvýš dve minúty, ale kdesi sa na tom krátkom úseku bez stopy stratila. Zmizla.

„Myslíš si, že ho niekto vykopal pre ňu?“ spýtal sa Hammer a vytrhol Wistinga z myšlienok.

„Čo?“

„Ten hrob.“

Hammer naštartoval a zaradil sa pred auto s príviesom.

„Myslíš si, že ten hrob niekto vykopal pre Kajsu Bergovú?“ zopakoval Hammer svoju otázku.

Wisting odvetil až po hodnej chvíli.

„To by v ňom asi ležala.“

„Takže sa na to vykašleme? Neohradíme to, nepošleme tam Mortensena s tými jeho kuframi, aby tú lúku preskúmal ako miesto činu?“

„Zatiaľ nie.“ Wisting nastavil ventilátor tak, aby mu studený vzduch fúkal priamo do tváre. „Najprv si musíme byť istí, že ide naozaj o miesto činu.“

Chvíľu len tak mlčky sedeli. Wisting hľadel na zvlnené polia, na ktoré pumpovali automatické zavlažovacie systémy vodu.

„Kurva, ale je horúco,“ poťažoval sa Hammer a prerušil ticho, ktoré sa rozhostilo v aute. Ukázal na teplomer pod tachometrom. „Dvadsaťosem stupňov!“

Wisting pokýval súhlasne hlavou a sklonil sa, aby zvýšil hlasitosť na rádiu. Práve sa začali správy.

„*Vestfoldské policajné oddelenie stále neobjavilo žiadnu stopu naznačujúcu, kde by sa mohla nachádzať nezvestná hádzanáarka Kajsa Bergová,*“ oznamovala redaktorka. „*Hľadajú ju už druhý deň. Psovodi a pátracia služba Nórskeho Červeného kríža prečesávajú okolie jej bydliska, kde ju naposledy videli. Polícia zvažuje rozšírenie oblasti pátrania.*“

Wisting rádio vypol, práve keď redaktorka odovzdávala slovo reportérovi, ktorého vyslali do terénu.

„Ideme k nej,“ povedal Hammerovi.

„Kam? Ku Kajse Bergovej?“

„Áno.“ Wisting si vzdychol. Mimovoľne si počúchal líce a pod bruškami prstov pocítil niekoľko ostrých chĺpkov. „Niekd predsa musí existovať nejaký záchytný bod, niečo, od čoho sa odpichneme, niečo, čo nám pomôže zistiť, čo sa s ňou stalo.“

V dome, kde bývala Kajsa Bergová, kedysi sídlil posledný koloniál v Langestrande – Myhreho obchod. Jeden z jeho potomkov starú budovu zrenovoval a sklad aj starú pekáreň na prízemí prerobil na byty. Prvé a druhé poschodie využíval on.

„Policajti tu boli už trikrát,“ informoval ich Stig Myhre trochu namrzene.

Bol to nízky muž so sivými vlasmi, ktoré mu ovisali nad ušami. Nos mal tesne pod koreňom zahnutý, vyzeral, akoby ho mal v minulosti zlomený.

„Ja som tu prvý raz,“ usmial sa Wisting prívetivo, kým sa Myhre nešikovne pokúšal odomknúť.

„Ale zatiaľ nič nové neviete, však?“ spýtal sa domáci a otvoril dvere dokorán. „Neviete, čo sa s ňou stalo?“

„Nie,“ odpovedal Wisting a vybral kľúč zo zámky. „Keď tu skončíme, zastavíme sa u vás.“

„Ďalšie otázky?“

„Určite ste už na väčšinu z nich odpovedali, ale rád by som si to s vami ešte raz prešiel.“ Wisting hľadel mužovi uprene do očí. „Vy ste ju videli ako posledný...“

... *nažive*, dodal takmer, ale zahryzol si do jazyka. Zatiaľ nevedeli, čo sa stalo. Zatiaľ existovala nádej, pomyslel si a vošiel do bytu.

Všimol si tu mnohé pôvodné prvky budovy, ich vinou interiér vyzeral tak trochu neútulne. Na murovaných stenách bola biela stierka, drevené nosníky boli natreté tmavým moridlom. Na stropce bolo bodové osvetlenie. Byt v ňom vyvolával zvláštny pocit, pôsobil prázdny dojem, naho. V kúte sa vršilo niekoľko lepenkových škatúl, akoby sa Kajsa zatiaľ nestihla poriadne nastahovať a vytvoriť si tu domov.

Wisting zastal uprostred obývačky. Dve veľké okná obrátené na juhovýchod boli práve v takej výške, že sa mohol pohodlne

oprieť lakťami o parapet a sledovať strechy domov prilepených ku kopcu, čo sa mierne zvažoval k moru.

Na opačnom konci miestnosti bol kuchynský kút. Na linke stál prázdny pohár od mlieka a tanierik s nedojedeným krajcom chleba. Šunka obschla a na krajoch sa skrúcala. Vzniesla sa z nej mucha, chvíľu lietala navôkol a napokon si na ňu opäť sadla.

V byte vládol poriadok a čistota.

Obývacej izbe dominovala nábytková stena s veľkým televízorom orámovaným policami s dévedéčkami.

Na stolíku sa jemne leskla váza a v nej vädla červená ruža, vedľa bola položená tácka s ovocím. Banány už začali hnednúť.

K ruži bola pripnutá kartička. Wisting k nej podišiel a zobral ju medzi prsty. Vynímalo sa na nej nakreslené tlčúce srdce. Otočil ju. Na druhej strane bol vytlačený klišéovitý text o láske a pod ním podpis.

„*Tvoj Kristoffer,*“ prečítal nahlas.

„Jej priateľ,“ poznamenal Hammer a zobral si z tácky jablko. „Kristoffer Berven. Asi by sme sa s ním mali čo najskôr porozprávať,“ dodal a odhryzol si z jablka.

Wisting prikývol. Znova mu zišla na um Ingrid. Teraz sa však musel sústrediť na vyšetrovanie. Zdalo sa mu, akoby všetci vedeli o prípade viac než on – človek, ktorý mal vyšetrovanie viesť.

„Rada pozerala filmy,“ povedal Wisting, skôr sám pre seba ako Hammerovi, a pristúpil k policiam pri televízore. Uvedomil si, že práve použil minulý čas.

„Torunn a Espen to tu už celé prezreli,“ povedal Hammer. „Myslíš si, že objavíš niečo, čo si nevšimli?“

„Neviem,“ zamrmlal a zobral do ruky čierny zápisník, ktorý ležal na televízore. „Ale musím si vytvoriť o nej nejaký obraz. Len tak budem môcť zistiť, čo sa vlastne stalo.“

V zápisníku bol úhľadný zoznam filmov a vedľa nich boli

uvedené dátumy – zrejme deň, keď si ich kúpila. Písmo bolo hranaté a niektoré slová sa takmer nedali prečítať.

Každý film bol očíslovaný, jednotlivé čísla boli zoradené do stĺpca.

„Stosedemdesiatosem,“ povedal a vytiahol z police akýsi film. Na prednej strane bol prilepený biely štítok s číslom, ktoré zodpovedalo číslu a názvu filmu v zápisníku.

„Hm?“

„Má stosedemdesiatosem filmov.“

Wisting odložil zápisník na policu a znova sa začal obzerat' po miestnosti.

„Aj tak to nechápem,“ povedal Hammer s plnými ústami. „Nemám teraz na mysli tie filmy. Ale to, že len tak zmizla. Je mladá, zdravo žije, má zdravé návyky, zdravých priateľov. Je športovkyňa, navyše úspešná, nemá finančné problémy, jej priateľ vyzerá na slušného chlapa. Jednoducho to nie je ten typ, čo sa len tak zoberie a zmizne.“

Wisting prešiel pohľadom po stenách s fotografiami hádzanárskeho družstva a Kajsíných kamarátok.

„To si myslím aj ja,“ povedal a zastal pri fotke, na ktorej bola Kajsa s dievčaťom v drese rovnakého družstva. Stáli v daždi a držali sa okolo pliec. Kajsine krátke čierne vlasy boli zmáčané a padali jej do tváre. Aj tak sa však usmievala. Vyzerala bezstarostne.

„Mali by sme to začať vyšetrovať ako kriminálny čin,“ pokračoval. „Nemuselo ísť o nejakú nešťastnú nehodu, niekto jej mohol niečo spraviť – treba zvážiť aj to.“

Hammer chcel čosi povedať, potkol sa však o miskú s jedlom pre mačku. Granule sa rozkotúlali po podlahe, a keď vykročil, zaškrípali mu pod podrážkami topánok.

„Doriti,“ zanadával a pokúšal sa ich zhrnúť nohou na kôpku.

Wisting sa k nemu otočil chrbtom a zamieril do spálne. Bola jednoducho zariadená a vládol v nej poriadok, pôsobila rov-

nako svetlo a vzdušne ako zvyšok bytu. Posteľ bola dostatočne veľká, aby sa na nej vyspali dvaja, ale ležala na nej len jedna tenká perina. Na stene viseli ďalšie hádzanárske fotografie.

Wisting si sadol na posteľ a vytiahol zásuvku na nočnom stolíku. Už dvadsaťpäť rokov bol policajtom, vedel, že ľudia si ukrývajú do nočných stolíkov tie najosobnejšie veci. Veci, ktoré nemá nikto vidieť a o ktorých nemá nikto ani vedieť.

Uvedomoval si, že Torunn s Espenom byt dôkladne prehľadali. V ich hlásení nenašiel nič, čo by ho zaujalo. No aj tak sklamane vzdychol, keď v zásuvke objavil len niekoľko gumičiek do vlasov, hydratačný krém, balzam na pery a škatulku s pastilkami.

„Našiel som jej denník,“ zakričal Hammer od kuchynskej linky.

„Denník?“ zopakoval Wisting a prudko sa postavil.

„Ležal na chladničke,“ vysvetlil mu Hammer. Zastal vo dverách do spálne a zalistoval v malom zošitku.

„Nič, čo by nás mohlo zaujímať,“ usúdil rýchlo a podal ho Wistingovi. „Značila si len typ tréningu a ako sa jej trénovalo.“

Wisting ho tiež rýchlo prelistoval. Kajsia si každý deň zapisovala, v čom spočíval jej tréning, ako dlho trénovala, ako intenzívne, kedy a v akej bola forme. Posledný záznam bol z pondelka sedemnásteho júla – zmizla o deň nato: *8 x 3 min. intervaly v Bøkeskom lese s Minou. Cítila som v žalúdku ten včerajší obed s Kristofferom. Mina ma na posledných troch úsekoch predbehla. Na záver sme si boli zaplávať v jazere Farris – voda mala aspoň 25 stupňov. Úžasné. Ráno ma čaká fitko.*

„Kto je Mina?“ spýtal sa Wisting.

„Mina Kopstadová,“ informoval ho Hammer. „Nesleduješ hádzanú? Nová brankárka larvického hádzanárskeho klubu.“

Wisting podal tréningový denník Hammerovi: „Mali by sme sa s ňou porozprávať.“ A po chvíli dodal: „Mali by sme sa porozprávať so všetkými členkami družstva.“

Byť im nič viac neprezradil. Nenašli žiaden záchytný bod, žiadnu stopu.

Wisting zavrel dvere a práve zamykal, keď mu začal zvoniť mobil. Ingrid, napadlo mu. Na displeji však svietilo *Otec*. Pri každom jeho telefonáte mu zovrela hrud'. Otcova choroba ich všetkých prekvapila. Nečakali ju. Vždy bol zdravý a za štyridsať rokov, ktoré odslúžil ako lekár, bol nanajvýš deň alebo dva na péenke. Na Veľkú noc dostal infarkt – celkom bez varovania, z ničoho nič. Nebol rozsiahly a ani mu v podstate veľmi nepoškodil srdce, ale otec sa zmenil. Často prepadal depresii, bol úzkostný, nerád ostával sám.

„Zastaviš sa dnes?“ spýtal sa ho, keď Wisting zodvihol.

„Dnes mi to veľmi nevyhovuje,“ odpovedal mu Wisting vyhýbavo a vykročil k autu.

„Chápem, ide o tú nezvestnú hádzanárku, však?“ spýtal sa otec. Vždy ho zaujímali prípady, na ktorých Wisting pracoval. „Vyšetrujete jej zmiznutie ako zločin?“ dodal ešte predtým, než mu stihol Wisting odpovedať.

„Zatiaľ sme ju nenašli,“ usmial sa Wisting. „Som práve u nej doma.“

„Jasné, jasné. Tak to ťa nebudem rušiť.“

„Nerušíš ma,“ ubezpečil ho Wisting. „Nejako si to zariadim, aby som sa mohol u teba zastaviť. Zajtra, dobre?“

„Dobre.“ Zdalo sa, že otcovi to vylepšilo náladu. „A čo Ingrid? Ozvala sa ti?“

„Zatiaľ nie.“

„Nemala ti zavolať?“

„To mala,“ povedal Wisting. Rýchlo otcovi sľúbil, že spraví všetko pre to, aby ho zajtra mohol navštíviť a rozlúčil sa s ním.

Pred dvomi rokmi odcestovala jeho manželka do Zambie, kde pracovala pre NORAD. Program, v ktorom pôsobila, sa zameriaval na vzdelávanie mladých žien. Teraz ju požiadali, aby v rámci jedného humanitárneho projektu, na ktorom

sa podieľala aj Nórska rada pre utečencov, vycestovala do Angoly. Šlo o distribúciu učiteľských príručiek a sylabov v utečeneckých táboroch. Počas tejto služobnej cesty mala zistiť, do akej miery možno aplikovať daný systém aj v iných afrických krajinách. Ingrid sa do Angoly vybrala autom ešte s dvomi ďalšími kolegami, chceli si zároveň pozrieť krajinu – od cieľa ich delilo vyše dvetisíc kilometrov. Wistingovi sa ten nápad vôbec nepozdával. V Angole zúrila už takmer štyridsať rokov vojna a rôzne konflikty.

Vzdychol si a odložil mobil do vrečka. Chvíľu len tak stál a pozeral sa na ulicu, po ktorej Kajsa každý deň chodila. Musím sa teraz sústrediť len a len na toto vyšetrovanie, pomyslel si.

„Idem odniesť kľúč a porozprávať sa s domácim,“ povedal Hammerovi a mávol na dom. „Nemusíš na mňa čakať, vráť sa pokojne na oddelenie.“

Hammer si odplul a nasadol do auta.

„Zavolaj Kristofferovi Bervenovi,“ dodal ešte Wisting. „Nech sa u nás zastaví niekedy večer. On aj Kajsine kamarátky z družstva.“

Hammer pokýval hlavou a naštartoval. Wisting ho odprevádzal pohľadom, a keď odbočil, vrátil sa k domu a zabúchal u Stiga Myhrehu na dvere.

„Tak čo, našli ste niečo?“ spýtal sa domáci. Nezdalo sa, že by sa chystal Wistinga pustiť dovnútra.

„Nie,“ odpovedal Wisting. „Mohli by ste mi porozprávať o utorňajšom ráne? Kde ste ju stretli?“

„No,“ začal Myhre a oprel sa o zárubňu. „Vlastne som ju stretol len náhodou. Práve som vyťahoval záhradnú hadicu – chcel som poliať trávnik za domom.“

„To bolo o jedenástej, však?“ prerušil ho Wisting a zalistoval vo svojich poznámkach.

„Áno, asi áno. Bolo to tesne pred tým, ako som si šiel domov niečo zahryznúť.“

Wisting mu kývol, aby pokračoval.

„Vyšla z bytu, usmiala sa a pozdravila ma. Usmial som sa a odzdravil som. Poznamenala, že je veľmi sucho a ja som jej tiež odvetil čosi v tom zmysle... že dúfam, že čoskoro zaprší.“

„Nespomenula, kam sa chystá?“

„V podstate áno,“ povedal Myhre. Pomedzi nohy sa mu prešmykla čierno-biela mačka a vybehla na trávnik. „Mala so sebou tašku, ktorú vždy nosievala na tréning, a ja som sa jej spýtal, či sa jej chce trénovať v takej horúčave. ‚Deň, keď netrénujem, je premárneným dňom,‘ povedala mi.“

Wisting pokýval hlavou a zahľadel sa na mačku. Zodpovedalo to jej bežnému rozvrhu. Štyrikrát týždenne trénovala okolo poludnia vo fitness centre. To bolo len pár stoviek metrov od jej bytu.

Vtom mu niečo napadlo.

„To je jej mačka?“ spýtal sa a ukázal na mačku, ktorá poskakovala po tráve a naháňala si vlastný chvost.

„Nie, tá je moja.“

„A čo sa stalo s tou jej?“

Myhre sa pozeral na Wistinga.

„Aj na to sa ma pýtala,“ povedal. „Pýtala sa ma, či som nevidel Nille. Vždy som jej na ňu dával pozor, keď odcestovala na nejaký zápas alebo turnaj. Keď tak nad tým uvažujem, už som ju vlastne niekoľko dní nevidel. Je to čudné. Väčšinou sa obšmieta okolo domu.“

Wisting uvažoval, do akej miery môže nezvestná mačka súvisieť s prípadom.

„A ešte jedna vec,“ dodal domáci. „Teraz mi to napadlo, keď ste sa ma spýtali na jej mačku. Volala na ňu, no po chvíli to vzdala. Vyšla na ulicu, ale vrátila sa a vošla opäť do bytu. Stál som tamto pri tých ružových kríkoch. Bola vnútri asi len minútu a znova vyšla.“

„Akoby si niečo zabudla?“ nadhodil Wisting.

„Presne tak,“ prítakal Myhre. „Vopchala si niečo do tašky, prehodila ju cez plece a odišla. Vtedy som ju videl naposledy.“

Mačka sa medzitým znovu vrátila k dverám a zaliečavo sa obtierala hlavou o Myhrehu nohy. Domáci mal obuté hnedé sandále a na päťkách mal popraskanú pokožku. Wisting od nich odvrátil pohľad a zrak mu padol na tenisky, ktoré sa váľali na zemi. Boli o čosi menšie než sandále, Myhre by si ich neobul.

„Bývate sám?“ spýtal sa Wisting.

„Áno,“ povedal Myhre, vtom si však všimol, na čo sa Wisting pozerá, a dodal: „Teraz je však u mňa na návšteve synovec.“

Wisting zvrátil čelo.

„Je tu už dlhšie?“

„Týždeň,“ odpovedal váhavo Myhre. „Ale väčšinou je doma,“ poponáhlal sa dodať. „Nikam nechodí.“

„Je doma aj teraz?“

„Vlastne nie. Šiel si zaplávať.“

„Koľko má rokov?“

„No počujte,“ ozval sa Myhre trochu podráždene. „Fakt nechápem, ako to súvisí s vaším vyšetrovaním a prečo vás to zaujíma, ale keď to už musíte vedieť... vtedy, keď som Kajsu videl naposledy, tak ležal v posteli a spal. Nemá s jej zmiznutím nič spoločné.“

Wisting sa pokúsil o odzbrojujúci úsmev.

„Ako sa volá?“

„Martin Ekdal,“ odpovedal Myhre neochotne. „Je to sestrin syn, býva v Skiene. Na jeseň bude mať dvadsaťdva.“

„On a Kajsa...“

„Nie,“ poponáhlal sa s odpoveďou Myhre. „Martin nechodí často von. Býva v podkroví, v hosťovskej izbe, má tam vlastný priestor, kúpeľňu... Zriedkakedy na seba narazili.“

Wisting sa z neho usiloval vypáčiť ešte nejaké informácie, ale nedozvedel sa už nič dôležité. Vybral teda z vrečka vizitku

a podal mu ju. Dostal ich len prednedávnom. Najprv sa staval ku kartičkám, na ktorých bolo uvedené jeho meno a telefónne číslo pomerne skepticky, ale napokon si zvykol nosiť ich so sebou a zistil, že sú vlastne veľmi praktické.

„Zavolajte mi, ak si ešte na niečo spomeniete,“ požiadal ho.

3

Wisting zastal pri bráne a zahľadel sa na pôsobivú industriálnu budovu. Kedysi patrila spoločnosti Treschow Fritzøe, teraz v nej sídlilo Múzeum mesta Larvik. Za ňou stálo fitness centrum, kde trénovali aj hádzanáčky z Kajsinho družstva.

Rozhodol sa, že pôjde tou istou trasou, akou v utorok pravdepodobne kráčala aj mladá športovkyňa. V tejto časti mesta sa ešte dala vidieť, či skôr tušiť, stará štruktúra mesta – to, ako Larvik vyzeral v sedemnástom storočí. Langestrandu sa vyhli väčšie požiare a v štvrti stáli aj domy v starom štýle. Ulice sa kľukatili ako vývrtka na vínovú fľašu, aby kone vládali vytiahnuť ťažký náklad až do najvyššie položených miest.

Po päťdesiatich metroch zastal a zhlboka sa nadýchol. Vzduch voňal ružami, ktoré sa ovíjali okolo nízkych doštených plotov. Na chodníku nakreslilo nejaké dieťa fialovou kriedou škôlku a jednotlivé políčka ozdobilo polmesiačikmi, hviezdami a slnkom.

Kdesi tu Kajsa Bergová zmizla – a nikto nevidel, čo sa stalo.

Muselo sa to udiat rýchlo. Možno pri nej zastalo nejaké auto, azda v ňom sedel niekto, koho poznala, a spýtal sa jej, či nepotrebuje zviezť. Nezriedka sa to začínalo práve takto – a končilo to vraždou.

Pokračoval ďalej. Akési dievčatko, mohlo mať osem či deväť rokov, lepilo na plot plagát.

Pomôžte nám nájsť nášho kocúra! bolo na ňom napísané detským písmom. *Stratil sa tigramý kocúr s čiernymi ušami a bielym flakom na hrudi. A s krivým chvostom.*

Na plagáte nebola žiadna fotka, len kresba kocúra s krivým chvostom, ktorý kráčal po zelenej tráve. *Bobby*, dopísalo dievčatko pod trávu.

Keď dieťa zbadalo, že si číta plagát, otočilo sa k nemu.

„Videli ste ho?“ spýtala sa.

Wisting pokrútil hlavou.

„Veľmi mi chýba,“ povzdychla si. „Aj sa oňho začínam trochu strachovať,“ jazyk sa jej pri poslednom slove nepatrne zaplietol, akoby sa ho naučila len nedávno.

„Čo sa mu stalo s chvostom?“ spýtal sa Wisting, keďže mu nič iné nenapadlo.

„Brat mu ho privrel do dverí,“ vysvetlilo mu dievčatko. „Zlomil sa mu na dvoch miestach.“

„Chápem,“ pokýval Wisting vážne hlavou. „Budem dávať pozor, či sa niekde tvoj kocúr neobjaví.“

Dievčatko sa usmialo, sklonilo sa, zobralo zo zeme kôpku plagátikov a rýchlym krokom sa pobralo ďalej.

Wisting za ňou hľadel, keď mu vtom náhle čosi napadlo a zišiel zo zvyčajnej Kajsinej trasy. Na konci Horskej ulice bývala Line so svojím priateľom. Možno sa jej ozvala Ingrid?

Dvere boli odomknuté, a keď na ne Wisting zaklopal, zakričala mu, aby vošiel dnu. Line sedela za kuchynským stolom, pred sebou mala položený laptop a pila čaj.

„Ocko?“ začudovala sa a pozrela sa na hodinky. „Ty nie si v práci?“

„Som,“ usmial sa. „Ale bol som tu v okolí. Napadlo mi, že ťa zaskočím pozdraviť.“

„Aha, jasné.“ Line kývla hlavou smerom k vyššie postaveným domom. „Býva tam tá hádzanáarka, však? Máte už niečo nové?“